

Bilag 7.**HÅNDVÆRKSRADET**

Ud over de bemærkninger, Håndværksrådet har fremsendt skriftligt, vil jeg tillade mig at komme med nogle kommentarer til næringslovskommissionens betænkning, kapitel V.

I slutningen af første afsnit i punkt 112 på side 51 nævnes, at det således vil blive en langvarig og bekostelig uddannelse. I henhold til de planer, der i øjeblikket er godkendt af uddannelsesnævnet og ministeriet, består undervisningen i 2 aftener om ugen i 2 vinterhalvår (264 timer) + maksimalt 2½ uges dagkursus for den specielle faglige og byggefaglige del af mesterprøven.

I punkt 113, 5. afsnit, side 52, 2. spalte, nævnes det, at forslaget vil medføre, at der vil blive færre selvstændige mestre, idet mange svende må påregnes ikke at ville tage mesterprøven.

I Luxembourg, hvor man gennem flere år har haft obligatorisk mesterprøve som betingelse for at drive håndværksnæring, er der lige så mange svende, der har bestået mesterprøven, som der er mestre i hele landet. Her er mesterprøveundervisningen altså blevet anerkendt som værdifuld, således at den også benyttes af svende til at opnå ledende stillinger i håndværksvirksomheder.

Samtidig vil det være fristende at drage en parallel til svendeprøven, der først blev gjort obligatorisk ved lærlingeloven af 1937. Allerede 40 år før havde det daværende håndværksråd (fællesrepræsentationen) alene ved hjælp af mesterforeningerne gennemført frivillige svendeprøver.

Den kendsgerning, at svendeprøven blev gjort obligatorisk i 1937, har langtfra hæmmet tilgangen til håndværksfagene, og vi er sikkert alle enige om, at den obligatoriske svendeprøve har været medvirkende til at højne kvaliteten af det håndværks- og indu-

strimæssigt udførte arbejde, og at denne kvalitet har haft stor betydning for Danmarks konkurrenceevne.

To afsnit længere nede anføres det betænkelige i, at selskaber eller foreninger ikke kan få mesterbetegnelsen. I forhold til den nugældende ordning, er der ingen forskel, idet mesterbetegnelsen også i dag knyttes til en person (et aktieselskab kan jo ikke aflægge svendeprøve).

I det sidste afsnit i punkt 113 nævnes det, at man inden for fællesmarkedet sikkert ikke vil godtage den gældende vesttyske håndværksret, hvorefter mesterprøven er en betingelse for næringsudøvelse.

Dette forekommer mærkeligt, når man ved, at der ved dannelsen af fællesmarkedet kun var to lande, der ikke havde nogen form for mesterprøve, og at det ene land, Belgien, allerede i december samme år, som fællesmarkedet blev dannet i marts, fik en lovgivning om mesterprøver.

Vedrørende hele dette spørgsmål har Håndværksrådet udarbejdet et notat, som vil blive fremsendt til folketingsudvalgets medlemmer sammen med et skriftligt resumé af den mundtlige redegørelse i dag.

Om overgangsproblemerne nævner man i punkt 115 det betænkelige i, at der i den første tid vil være flest mestre, der ikke har aflagt mesterprøve, og at det bliver vanskeligt at skelne mellem de to slags mestre. Det samme synspunkt kommer frem i punkt 116, 2. afsnit, hvor man nærer betænkelighed ved at bryde med en ordning, der har været gældende gennem en årrække.

Disse synspunkter kan Håndværksrådet ikke tiltræde, og vi mener heller ikke, de kan være gældende, hverken i dette specielle tilfælde eller generelt. Ville man følge sådanne tanker videre, må det betyde, at al udvikling måtte gå i stå, og at man ingen sinde kunne ændre en prøve eller eksamen,